

Dorință

Colecție coordonată de
Virginia Costeschi

Helen Hardt

Dorință

Traducere din engleză de
Irina Borțoi

Capitolul 1

Jade

Atenție!

Această carte conține limbaj și scene explicite, inclusiv memorări ale abuzurilor fizice și sexuale asupra unui copil, care pot declanșa anumite reacții. Este destinată numai adulților. Țineți cărțile în format fizic și electronic în locuri în care cititorii mai tineri nu pot avea acces.

Talon era fratele pe care nu-l cunoscusem niciodată.

Când Marjorie și cu mine eram la facultate, frații ei mai mari, Jonah și Ryan, veneau deseori în vizită. Erau fermieri înalți și musculoși din Colorado, cu tot cu cizme de cowboy și pălării cu boruri largi. Toți frații Steel, inclusiv Marj, aveau părul brunet, aproape negru. Recunosc că mi-a tresărit puțin inima când i-am văzut prima dată pe frații ei. Cine n-ar vrea să cunoască doi cowboy chipeși, în felul acela necizelat, care mai sunt și miliardari de pe urma fermei și a afacerilor cu vin? Erau prea mari pentru mine, desigur, și niciunul dintre ei nu-mi acorda suficientă atenție. Iar asta era în regulă, fiindcă eram îndrăgostită de Colin.

Totuși, inima îmi bătea întotdeauna puțin mai tare de fiecare dată când Jonah și Ryan Steel erau prin preajmă. Marj râdea de mine. Erau frații ei, la urma urmei, și își petrecuse mare parte din tinerețe fiind ținta tachinărilor lor nemiloase. Dar până și ea recunoștea că erau o priveliște cu care să-ți clătești ochii. Sigur că da. Marj arăta

exact ca versiunea feminină a celor doi frați. Copiii Steel fuseseră într-adevăr înzestrați la capitolul frumusețe fizică.

Pe lângă Marj, mă simțeam ca sora vitregă cea urâtă. Deși întotdeauna mi-a plăcut părul meu șaten, cu mult volum, părea copilăresc pe lângă coama lui Marj, aproape de culoarea abanosului. Eu aveam ochii mai mult cenușii decât albaștri, fără profunzimea celor căprui-închis ai lui Marj, care păreau că privesc drept în sufletul tău. La fel ca frații ei, Marj era înaltă, cam cu o palmă mai mult decât mine, deși nici eu nu eram vreo pitică la un metru șaptezeci și unu. Până și corpul ei era desăvârșit. Era longilin și zvelt ca al fraților ei, în timp ce eu aveam un bust care mă obligase să renunț la cămăși.

Am zâmbit. Demult, Marj îmi invidia sânii — chiar și după ce îi prezentasem dezavantajele transpirației sub ei și ale imposibilității de a-mi găsi o bustieră pentru sport care să-mi vină. Mi-aș fi dat bucuroasă la schimb sânii pe corpul ei perfect proporționat.

Avionul a aterizat cu o zdruncinătură.

— Doamnelor și domnilor, vă rugăm să rămâneți așezați până vom ajunge la poartă. Vă mulțumim că astăzi ați zburat cu noi, și vă dorim o zi frumoasă în Grand Junction, Colorado.

Am căutat telefonul mobil în poșetă și l-am pornit. Un mesaj de la Marj.

Bun venit! Abia aștept să te văd. Din păcate a intervenit ceva și n-o să pot să te iau eu. O să vină Talon. I-am arătat poza ta și o să te aștepte în zona de recuperare a bagajelor.

Am scos un oftat.

Fratele pe care nu-l cunoscusem niciodată.

Talon fusese trimis în Irak în anii în care Marj și cu mine făceam facultatea împreună. Din acest motiv nu venise niciodată în vizită. El era fratele mijlociu, între Jonah, cel mai mare, și Ryan, cel mai mic. Marjorie era mezina familiei.

Marj nu prea vorbea despre Talon. El era un mister pentru mine, deși dacă era la fel de arătos ca frații lui, n-aș fi avut nicio problemă să-l privesc tot drumul de o oră de la aeroport până la ferma familiei Steel.

Avionul s-a oprit în cele din urmă, iar oamenii au început să se ridice, trăgându-și bagajele din compartimentele de deasupra scaunelor. Eu eram blocată pe locul de la fereastră, iar cuplul în vârstă care stătea lângă mine nu părea grăbit să se urnească din loc.

Așa că am așteptat.

Și am oftat din nou.

Viața mea luase cu siguranță o turnură interesantă. Colin și cu mine trebuia să fim chiar acum în luna de miere, dar mă părăsese în fața altarului, așa că planurile s-au schimbat. În mod straniu, nu eram pe cât de supărată ar fi trebuit să fiu. Adevărul e că știam de ceva timp că mă îndepărtasem de Colin, doar că nu voiam să o recunosc față de mine însămi. Când mi-am dat seama în cele din urmă că agonia care mă străbătea era de fapt amestecată cu ușurare, am avut nevoie de o schimbare. Marj, care venise la Denver să-mi fie domnișoară de onoare, m-a convins să mă mut în vestul statului Colorado și să locuiesc la ferma ei. Puteam să-mi găsesc o slujbă ca avocat în orașelul Snow Creek, și dacă nu acolo, atunci puteam face naveta până la Grand Junction.

Așadar, ce naiba? Am plecat din Denver, singurul cămin pe care-l cunoscusem vreodată, și iată-mă aici, abia sosită în Grand Junction.

Cuplul în vârstă s-a mișcat în cele din urmă, deși cu viteza melcului, iar eu m-am ridicat și mi-am întins picioarele. Mi-am luat bagajul din compartimentul de sus și am ieșit din avion, intrând în noua mea viață.

Am urmărit semnele până la zona de recuperare a bagajelor și m-am îndreptat către banda numărul cinci.

Mi-am dat seama că e el înainte să se întorcă.

Atât de înalt. Mai înalt decât ambii săi frați, cu părul negru caracteristic familiei Steel, cărlionțat și căzut peste guler. Cămașa albă i se întindea pe umerii lați și apoi se strâmta în talia îngustă, coborând spre un fund fabulos, în jeanși închiși la culoare.

Am înghițit în sec.

La ce mă așteptam? Să fluture o pancartă pe care scria Jade Roberts? De ce nu m-am dus la baie să mă aranjez? Cu siguranță arătam de parcă aș fi fost călcată de camion.

M-am dus prin spatele lui și mi-am dres glasul.

S-a întors și doi ochi aproape negri m-au sfredelit pârjolitor. Pielea îi era frumos bronzată, iar nasul avea o formă aproape desăvârșită, cu excepția unei curburi care abia se observa. Probabil și-l rupsese la un moment dat. Maxilarul puternic îi era acoperit cu o barbă neagră de o zi, poate mai mult. Buzele îi erau pline, de un roz închis. Iar gâtul cu tendoanele vizibile... Cum s-ar simți oarea pielea aceea de bronz sub degetele mele? Primii doi nasturi de la cămașa de un alb imaculat erau deschiși, lăsând la vedere câteva fire de păr negru. Sfârcurile mi-au împuns sutienul, iar pielea mi s-a strâns, de parcă aș fi fost împachetată în folie de plastic.

— Tu ești Jade? a întrebat el cu un glas răgușit.

Am încuviințat, incapabilă să vorbesc. Talon Steel era un zeu încarnat. Inima îmi bubuia să-mi spargă pieptul. Cum puteam să fiu atât de atrasă de un bărbat când, într-un univers paralel, ar fi trebuit să fiu măritată acum cu altul? Poate că eu și Colin nu mai eram îndrăgostiți, dar tot mai aveam sentimente unul față de celălalt. Când erai însă părăsită în fața altarului... o luai puțin razna.

— Arată-mi care e bagajul tău, și îl iau eu.

Am încuviințat din nou și m-am dus lângă bandă. Nicio grijă. Bagajul meu ieșea întotdeauna ultimul. De obicei, rămâneam doar cu vreo doi oameni, convinsă că bagajul meu era pe drum spre Timbuktu. În momentul acesta, însă, mă delectam cu așteptarea.

Puteam să stau și să mă bucur de efectul hipnotizant al bagajelor rotitoare cât îmi reveneam.

În niciun caz. Bagajul meu a coborât pe o rampă mică și a intrat pe bandă. Gata cu pauza. Am apucat valiza mov și am tras-o de pe bandă, când o mână caldă a atins-o în treacăt pe a mea.

— Am zis că ți-l iau eu.

Talon mi-a luat valiza din mână.

— Hai. Am parcat la nivelul ăsta.

L-am urmat. Ce era să fac? Se vedea că nu era prea vorbăreț, și adevărul e că nici eu nu eram. Detest discuțiile de complezență, dar urma să stau cu el în mașină timp de o oră. Fără să vorbim, ora aia ar fi trecut al naibii de încet.

Chiar și mersul îi era sexy. Cred că avea un metru nouăzeci, poate chiar unu nouăzeci și trei. Trebuia să merg repede ca să țin pasul cu el, și nu după mult timp am început să gâfâi. Sigur, privilegiul fundului său nu era deloc o tortură. Când am ajuns la ușă, s-a deschis automat, iar el a intrat primul.

Nu era el mare gentleman, dar ce-mi păsa? Mi-aș fi dorit doar să meargă puțin mai încet. Aveam nevoie de încă puțin timp până la drumul cu mașina de care mi-era atât de groază.

L-am urmat până la un Mercedes strălucitor, de culoarea vinului de Burgundia. Familia Steel avea bani. Mulți. În timp ce vara eu mergeam acasă de la facultate și lucram ca secretară la compania de construcții a tatălui meu, Marj se plimba prin Europa și mergea în croaziere prin insulele grecești. O dată, în vacanța de primăvară din anul întâi, m-a invitat într-o croazieră prin Caraibe, cu toate cheltuielile acoperite. M-am distrat pe cinste, chiar dacă eram departe de Colin.

Talon mi-a așezat valiza în portbagaj, apoi a aruncat o privire către bagajul de mână.

— Vrei să-l pui înăuntru?

Am încuviințat și i l-am dat. Apoi m-am dus la portiera dreaptă din față, am deschis-o singură și am urcat în mașină.

Talon și-a deschis portiera și a urcat pe locul șoferului. S-a întors către mine.

— Nu ești prea vorbăreță, văd.

Nu m-am putut abține să nu râd. Nu rostisem încă niciun cuvânt, nu? Probabil credea că sunt vreo mută.

— Mulțumesc că ai venit să mă iei. Am primit un mesaj de la Marj în care îmi spunea că nu poate să ajungă.

— Da, a trebuit să meargă la un interviu de angajare.

— Serios? Credeam că o să muncească la fermă.

— Și noi la fel. Dar apoi ziarul local din Snow Creek a rămas fără principalul reporter, iar Marjorie a pus ochii pe post.

— Bravo ei!

Lui Marj îi plăcea jurnalismul. Fusese a doua ei specializare la facultate. Cea principală fusese agricultura, fiindcă era de părere că e menită să lucreze la fermă. Adevărata ei dragoste, însă, era gătitul. Am încercat să o conving de nenumărate ori să se apuce de o școală de artă culinară, dar ceva o reținea să facă pasul ăsta.

— Și... Marjorie mi-a zis că ești avocată?

— Da. De fapt o să primesc rezultatele admiterii în barou abia peste câteva săptămâni, dar sunt optimistă.

Talon a dat din cap, ținând ochii la drum în timp ce ieșea din parcare aeroportului.

Au trecut câteva minute fără să vorbim. M-am uitat la unghii, mi-am pigulit o bucată de cuticulă uscată. Mi-am văzut poșeta pe podeaua mașinii și am luat-o, scoțând telefonul mobil. De obicei detest când oamenii se ascund în spatele telefonului mobil, dar în momentul de față aveam nevoie de ceva cu care să-mi fac de lucru. Stânjeneala din mașină era atât de groasă că o puteam tăia cu cuțitul.

Zi ceva, Jade. Orice. Tăcerea asta e asurzitoare.

Dar ca să spun ceva, trebuia să și am ceva de zis. Din nu știu ce motiv, Talon Steel mă paraliza. Era perfect cordial, dar nu prietenos. Impenetrabil. De parcă o armură invizibilă l-ar fi acoperit din cap până în picioare. Fusese în Corpul Pușcașilor Marini. Cel mai probabil

văzuse niște chestii îngrozitoare acolo, lucruri pe care nu aveam cum să le înțeleg. Se întorsese de câțiva ani. Marj spunea că fusese lăsat la vatră cu onoruri în vara de după ce am terminat noi facultatea.

Totuși, cine știe prin ce trecuse acolo?

Mi-am dres glasul.

— Există posturi vacante de avocați în orașelul vostru?

Talon a clătinat din cap.

— N-am de unde să știu.

— Marj zice că ar putea fi.

— Nu înțeleg nici ea de unde ar putea să știe, a zis el, pufnind în răs.

Bun. Forma aceea de interogatoriu nu a dus nicăieri.

— Ce mai face Marj? Chiar mi-era dor de ea.

— Cred că știi mai bine decât mine ce mai face. N-ai văzut-o săptămâna trecută la... nunta ta?

Da, da. Tocmai am văzut-o la nunta care nu a mai avut loc. Mulțumesc mult că ai adus vorba de asta. Halal încercare de a face conversație.

— Nu m-am căsătorit, de fapt.

— Știi toată povestea. Și chiar dacă n-aș ști, vii aici fără soț și fără verighetă, așa că mi-aș da scama.

Chiar se uitase suficient de atent la mine cât să observe că nu purtam verighetă? Mi se părea imposibil. Probabil că toți frații Steel știau deja de umiliința mea. M-am mai jucat puțin cu telefonul, dar bateria era pe sfârșite. M-am uitat la ceasul de pe bord. La naiba, mergeam doar de cinci minute. Cum aveam să rezist până la sfârșit?

— Ți-e foame? Pot să te duc la un drive-in sau ceva.

A vorbit? Dacă mă gândeam mai bine, îmi era puțin foame. Refuzasem să plătesc pentru mâncarea de rahat, exagerat de scumpă, din avion. Dacă aș fi mâncat, aș fi avut ce face cu gura, astfel încât să nu fiu nevoită să vorbesc.

— Da, dacă nu te deranjează. Orice e în regulă. Un burger, mi-e indiferent.

A oprit la un Wendy's și, fără să mă întrebe, a comandat două meniuri numărul unu cu Cola. I-am dat un ghionț ușor în braț.

Fără să se uite la mine, a spus în microfon:

— Scuze, Cola Diet la unul dintre meniuri.

Puțin cam îndrăzneț. Adevărul e că nu beau suc acidulat. Niciodată n-am băut. Mă deranjează bulele. I-am dat din nou un ghionț.

— Ice Tea pentru mine, te rog.

Talon a pufnit.

— Scuze, scoateți Cola Diet. Un Ice Tea, vă rog.

S-a întors către mine.

— Acum ești satisfăcută?

Am clătinat din cap. Tipul ăsta vorbea serios?

— De fapt, nu, nu sunt satisfăcută. Mi-ai comandat un burger, fără să mă întrebi cu ce îl vreau sau orice altceva. Aș putea să fiu și vegetariană, să știi.

O frântură de zâmbet i-a ridicat colțul stâng al buzelor.

— Tocmai ai zis că orice e în regulă. „Un burger, mi-e indiferent“, cred că astea au fost exact cuvintele tale.

Obrajii mi s-au încălzit. Da, asta spuseseam. Acum păream o idioată. Grozav. M-am jucat cu degetele până când angajatul i-a dat lui Talon punga cu mâncare și cele două băuturi. Mi-a dat paharele, iar eu m-am uitat să văd care era cu Ice Tea. I-am pus băutura în suportul de pahare de lângă scaunul șoferului și am băgat paiul în paharul meu.

Mi-a trântit punga în brațe.

— Desfă-l pe al meu ca să pot să mănânc în timp ce conduc.

Fără „te rog“. Fără „te deranjează?“. Doar un ordin. Mă rog, adevărul e că fusese în armată. Poate era obișnuit să dea ordine. Sau poate era doar foarte nepolitic. Nu-i cunoșteam prea bine pe ceilalți frați ai lui Marj, dar când îi întâlnisem, fuseseră perfect amabili. Atunci care era treaba cu tipul ăsta?

De vreme ce eram jenată de gafa cu burgerul, am făcut ce m-a rugat — sau mai degrabă ce mi-a spus — să fac. Burgerii erau identici, așa că nu a trebuit să-mi fac griji care al cui e. L-am desfăcut din hârtia pe care am îndoit-o și am împăturit-o din nou la capăt astfel încât jumătate din burger să fie afară și să-l poată mânca ușor în timp ce conducea. I l-am întins.

A mormăit.

Aparent, așa ceva trecea drept „mulțumesc“ în vocabularul lui Talon Steel.

Mi-am desfăcut burgerul și am luat o înghițitură. Doamne, maioneză. Nu că așa avea ceva împotriva maionezei, dar încerc să evit grăsimile în exces ori de câte ori se poate. Nu avea rost să spun asta cu voce tare. Faptul era deja împlinit. Burgerul era foarte gustos, sau poate mi-era *foarte* foame. Acum, dacă așa fi putut să-l fac să dureze încă patruzeci și cinci de minute... Am luat înghițituri mici și le-am mestecat până când mâncarea se transforma deja într-o pastă.

Totuși, ceasul arăta că mai erau treizeci de minute de mers când am terminat burgerul și cartofii prăjiți din meniu.

Mă uitam drept înainte, ignorând atracția magnetică de a mă întoarce și a-l privi. Bărbatul ăsta era evident un necioplit, atunci de ce libidoul meu era atât de interesat? Sfârcurile încă mi se întăreau sub sutien, tângind după atingerea unor buze.

Buzele lui.

Avea să fie o jumătate de oră al dracului de lungă.

Capitolul 2 Talon

Totul la femeia asta era sexy.

Marjorie îmi spusese că e drăguță, și văzusem fotografii cu ea, dar o nedreptățeau pe Jade Roberts. Până și modul în care mânca era sexy... felul în care își lingea buzele după fiecare înghițitură și apoi și le ștergea delicat cu șervețelul. Totuși, o singură firimitură de la chifla burgerului i s-a lipit de marginea stângă a buzei de jos. Doamne, să fi fost firimitura aceea! Voiam s-o ling și apoi să-i urmăresc conturul buzelor cu limba înainte să mi-o vâr în gura ei dulce și s-o sărut cu putere.

Hârtia de la burgerul ei a foșnit când a făcut-o ghemotoc și a pus-o în pungă. Când s-a întins să o ia pe a mea din poală, iar degetele ei mi-au atins în treacă interiorul coapsei, mi s-a întărit scula. Da, exact asta-mi trebuia — o a dracului de erecție în mașină. A mototolit și hârtia mea și a aruncat-o în pungă.

Să spun ceva? Habar n-aveam. Era prietena lui Marjorie, nu a mea. Măcar dacă ar fi putut s-o ia Ryan sau Jonah de la aeroport. Încă douăzeci de minute...

— Abia aștept s-o văd pe Marj, a spus ea.

Clar, făcea conversație. Uitase că abia o văzuse pe Marj săptămâna trecută la nunta anulată? Era a doua oară când făcea gafa asta. Nu mi-am putut stăpâni un chicot, dar am reușit să nu scot niciun sunet. Era simpatică.

— Da, și ea e entuziasmată că vii să locuiești aici.

— Apreciez foarte mult că mă lăsați să stau cu voi la fermă până mă pun pe picioare.

— Nicio problemă. Avem destul loc.

— Ah, da, știu. Am venit în vizită la Marj la fermă în anul doi, în vacanța de primăvară. Tu nu erai... ăăă...

— Eram în Irak.

Să mor dacă înțeleg de ce oamenii detestă să spună cuvântul „Irak“. Eu am fost acolo. Am văzut niște porcării pe care n-ar trebui să le vadă niciun om. Dar era un fapt împlinit, de ce s-o iei pe ocolite? Cu siguranță nu era prima dată când vedeam asemenea porcării.

Jade și-a dres glasul.

— Da.

Tăcere câteva clipe. Apoi...

— Cred că e foarte eroic ce ai făcut acolo. Am foarte mult respect față de armata noastră.

— N-am făcut-o ca să fiu erou.

— Ah, nu asta am vrut să sugerez...

— Nu sunt vreun erou, ochi-albaștri.

I-am spus „ochi-albaștri“?

— De fapt, sunt atât de departe de a fi erou, cât ești și tu.

Nu știu ce mă așteptam să spună la faza asta, dar sigur nu la asta.

— Chiar nu contează ce crezi tu, nu-i așa? Eu cred că toți cei care ne servesc patria sunt eroi. Asta e definiția mea personală și mi-o păstrez.

Am clătinat din cap. Câtă naivitate! Oare eu oi fi fost vreodată atât de naiv în viața mea? Nu de la primul meu deceniu pe Pământ, și chiar și atunci nu cred că eram atât de inocent pe cât era ea acum.

O să învețe în cele din urmă. Aș îndrăzni să sper că o să mai dureze ceva până atunci. Nu m-ar fi deranjat să mai văd o vreme inocența în ochii aceia albaștri și tandri.

— Nu știu ce să spun.

— Ai putea să spui „mulțumesc“. Nu așa se spune când îți face cineva un compliment?

— Nu mi-ai făcut un compliment.

— Ba sigur că da. Am zis că ești un erou. E un compliment grozav. Mi-aș dori să spună cineva și despre mine că sunt o eroină. Nu sunt eroina nimănui și nici n-o să fiu vreodată.

— Iar eu ți-am spus că nu sunt un erou.

— Atunci bănuiesc că eroismul, la fel ca frumusețea, e în ochii celui care privește.

M-am uitat drept în față, rezistând tentației de a mă întoarce către ea. Conduceam, la urma urmei. Drumul spre Snow Creek nu era niciodată aglomerat. Trebuia să trecem prin orașel ca să ajungem la domeniul Steel Acres.

— Unde aș putea găsi o mașină la mâna a doua la un preț bun? Am nevoie de ceva cu care să mă deplasez.

— Cel mai bine te duci în Grand Junction pentru așa ceva. Dar nu e grabă. Avem vreo cinci mașini la fermă pe care nu le folosește nimeni acum. Ești binevenită să folosești una dintre ele.

— Ah, nu. Nu pot să profit.

— Deja profiți, stând la noi.

Am regretat cuvintele de îndată ce mi-au ieșit pe gură. Nu merita să fie tratată astfel. Doar că nu sunt obișnuit să vorbesc pe ocolite.

— Îmi pare rău! Tocmai ai zis... că aveți destul loc.

Spusese asta cu o voce spartă.

Căcat, acum am supărat-o. Adevărul e că nu știu cum să mă port cu oamenii. Cinci ani în Irak nu m-au învățat asta, și Dumnezeu știe că viața mea dinainte nu m-a învățat nimic.

Dar avea ceva care mă scotea din sărite. Nu-mi dădeam seama exact ce. Tot ce știam era că trebuie să mă țin departe de ea. Nu

puteam s-o las să intre în sufletul meu. Nu puteam să las pe nimeni să intre în sufletul meu. Singura problemă era că, până acum, nu voisem niciodată să las pe cineva. După nici o oră cu femeia asta, toată filosofia mea părea să se facă țândări.

Ochii ăia albaștri, să-i ia naiba...

— Nu voiam să spun decât că avem niște mașini în plus și ești binevenită să folosești una dintre ele.

— Nu asta ai spus.

Am oftat greoi și am încetinit mașina, oprind la marginea drumului. M-am întors și am privit-o în ochii aceia minunați, de culoarea tanzanitelor. Mi-a tresărit inima.

— Uite, ești cea mai bună prietenă a lui Marjorie și ești binevenită la noi acasă. Nu am vrut să sugerez altceva. Îmi...

De ce îmi era atât de greu să rostesc cuvintele astea nenorocite? Am tras aer în piept și apoi am expirat încet.

— ...pare rău.

Chipul i s-a luminat cu un zâmbet. Buzele acelea pline și roșii precum cireșele, care arătau numai bune de sărutat, au făcut loc unor gropițe pronunțate de o parte și de alta a obrazilor. Ochii albaștri-cenușii îi scânteiau.

— Vezi, a fost așa de greu?

Coama șatenă îi cădea pe umeri în valuri. Mă mânca să-i ating părul, obrazul mătăsos, buzele stacojii și umede.

La dracu'! O doream.

Și nu-mi mai dorisem niciodată ceva în viață.

— Jade!

Sora mea a venit în fugă de îndată ce am intrat pe ușă.

Potaia mea, Roger, gâfâia la picioarele ei.

— Hei, băiete! am zis eu, scărpinându-l după urechi.

Jade căzu în genunchi.

— Ce drăguț e! Salut, puiule!